Hämnd och Försoning.

—AF—

ONKEL ADAM.

(Forts. från förra numret).

"Hon är ej hemma mera," berättade Adolf några dagar därefter för sin vän, "jag har fått veta att Melker fört henne till en fru Mandelkvist, som skall ha henne i sitt hus och småningom bereda henne till fördärfvet. Gå dit i afton, så snart som möjligt, min far har ej ännu sett henne."

"Hvar bor hon?" frågadeLudvig.

"På Österlånggatan no.—," svarade Adolf, "tre trappor upp, dörren till höger; hon är något slags tvätterska eller dylikt."

På aftonen gingo de båda vännerna dit. Adolf stannade utanför det mörka huset, under det att Ludvig trefvade sig uppför trapporna; ändtligen hade han räknat tre trappor och sökte nu efter dörren till höger; den sprang upp och han kom i ett mörkt rum; han sökte efter nästa dörr, men kom att bullra. Några personer i det inre rummet hördes gå, och slutligen kom en gumma ut med ett ljus, och en karl insvept i en kappa följde henne. Ljuset kastade en flämtande dager på gummans förfallna ansikte; spår af en försvunnen skönhet funnos ännu, men bortblandade med en ofantlig mängd af rynkor, som i alla riktningar genomkorsade hennes ansikte. Hon lyste på Ludvig, som stod midt framför och betraktade henne. Den kappklädde karlen sade halfhögt: "Det blir efter aftal, om en timma är jag här åter och då gå vi ut."

"Ja visst," svarade gumman, "ja visst, det skall ej fela. Nå, bäste herre." yttrade hon till Ludvig, "var god och stig in, kanske herrn vill tala med mig, kom in!" Hon gick in i sitt rum åtföljd af Ludvig och karlen aflägsnade sig. "Nå," fortfor hon och satte ljuset på bordet, "min unge vackra herre, tala ni fritt ut, här är ingen som hör oss, därinne sitter väl en flicka, men hon förstår sig icke på sådant."

"Är ert namn Mandelkvist?" frågade Ludvig.

"Ja, till herrns tjänst," svarade gumman.

"Ni har i förrgår hos er mottagit en flicka, som är sexton år gammal och som heter Theodora — är det ej så?"

"Jo visst, söta herre. men —"

"Jag vill se henne."

"Se henne," upprepade gumman, "å ja det, kunde väl gå an, men flickan är ej min, utan tillhör en förnäm herre, så att —"

"Nog därom, jag vill se henne, jag skall säga er resten sedan."

"Gärna, mycket gärna, men herrn får inte skrämma det stackars barnet, hon är så blyg och rädd af sig, så att hon riktigt måste narras åstad." Med dessa ord gick hon in i nästa rum och återkom snart med flickan. "Det är en herre, Dora lilla, som vill tala vid dig," sade gumman; "var inte rädd, det är en så god och beskedlig herre."

Nu framförde hon den sköna flickan, som stod där blyg och darrande och slog ner de vackra ögonen.

Ludvig kunde ej annat än instämma i sin väns yttrande. Något på en gång renare och skönare hade han ej sett; han räckte sin hand åt flickan, som kastade en blick på hans redliga ansikte, straxt och med häftighet fattade den, liksom hon instinktlikt känt att hon träffat en gammal vän.

"Theodora," sade Ludvig, och såg in i hennes blåa ögon, "Theodora, du heter ju så?"

"Ja, herre!" hviskade flickan.

Ludvig knäppte upp ytterrocken, så att hans prästerliga dräkt blef synlig, och sade: "Theodora, det är blott åtta dagar sedan du inför Guds altare förnyade ditt döpelseförbund, är du ännu ren? Är du ännu god som ett barn? Se på mig, flicka, och besvara den frågan."

Flickan såg upp på honom och svarade: "Ja, herre, ja inför Gud. jag är ett barn."

"Du ser mitt stånd," fortfor Ludvig, "du tror mig ju och lyder mig då jag vill dig väl."

"Ja," sade flickan, "jag vill lyda er, ni ser så god ut, alldeles som ett godt barn."

"Gifve Gud, du hade rätt," fortfor den unge prästen rörd. "Du är, Theodora, i ett hemvist för fördärf och last, man vill locka dig till synd; vill du bli en rik, prålande synderska, så blif kvar; vill du bli en fattig men ädel kvinna, så följ mig."

Flickan tvekade, men gumman icke så. Hon uttömde i hast en mängd försäkringar om sin ärlighet och välvilja för flickan.

Ludvig lät henne tala ut. "Hvart skall ni gå om en timma?" frågade han med lugn värdighet. "Jag skall säga er det, ni skall föra denna flicka till en rik, förnäm herre, som bor på Drottninggatan no.—, en trappa upp; det var hans kammartjänare, som smög ut när jag — kan ni neka?"

Gumman tvekade.

"Ni ser således, min fru, att ni är röjd. Känner ni Wannkvist?"*) frågade Ludvig med allvar i blick och åtbörd.

"Ja-a," yttrade gumman med ett slags suck och teg.

"Nå, mitt barn," fortfor prästen till flickan, "har du gjort ditt val: öfverflöd och synd, fattigdom och dygd, du står på skiljovägen, välj den bästa."

Theodora betraktade honom länge stillatigande, hon liksom pröfvade hans anletsdrag, om de öfverensstämde med hans ord, slutligen sade hon: "Ja. herre, jag följer er; bedrar ni mig, så straffar er Gud!"

"Tack, Theodora, för det ordet," sade Ludvig; "om jag bedrar dig, så straffar mig Gud. Kom!"

Han förde nu flickan med sig utan att gumman vågade protestera. Ludvig beledsagade Theodora till en fru af sina bekanta, för hvilken han förut, utan att dock röja namnen, omtalat händelsen och hos hvilken han bedt om en fristad för den stackars flickan. När han infört henne där och den goda frun, som själf hade flere barn, emottagit henne som ett af dem, fattade han ännu en gång hennes hand och sade: "Farväl, Theodora; tror du mig nu, tror du nu att jag velat dig väl?"

"Ja, jag tror det," sade flickan och såg sig omkring i de snygga rummen, där en hel familj hade sin trefliga boetad; "ja, nu tror jag er, ni är en ädel människa."

*) Den tiden polismästare i Stockholm.

VI.

HERDEKVÄLLEN.

Det var en regnig afton då detta tilldrog sig — gatorna voro mörka, blott här och där upplysta af en usel lykta. Samma afton gick baron Nordenhjelm den äldre fram och åter i sina rum, väntande på den sköna flickan och hennes fostermor. "Jag begriper ej hvar Melker tagit vägen," yttrade han halfhögt för sig själf, då den dyrbara bordstudsaren slog tio. Vaxljusen, som stodo i de stora silfverstakarne, upplyste rummet klart, och deras strålar bröto sig i tusen riktningar mot speglarne och de glänsande förgyllningarne. Baronen smög som en ande fram och åter med ljudlösa steg på den turkiska matten, som lik en blomstertapel, mjuk och elastisk, låg utbredd för hans fötter.

Ändtligen hörde han steg i yttre rummet, hans hjärta klappade af en sjudande passion och han gick mot dörren; den öppnades slutligen, men han for förskräckt tillbaka, då ett vildt rödblått ansikte tittade in och en person inträdde, klädd i en usel sjömanskavaj.

"Hvem är ni?" ropade baronen och gick baklänges, för att fatta klocksträngen, men den främmande grep honom hastigt i armen och sade: "Hå, hå, inte så brådtom heller; jag vill tala vid dig litet grann."

"Hvem är ni?" frågade baronen, kännande en dödskyla ila genom sina lemmar; "hvem är ni?"

"Du känner ej din svärfar, din dumma skurk," sade mannen och kastade med otrolig styrka baronen baklänges ned på en soffa. "Ser du, jag har fått reda på dig! du har bedragit mig på nästan alla pänningarne och blott gifvit mig en spottstyfver för flickan."

"Min vän," hastade baronen att säga, "då har min betjänt stulit pänningarne. Du skall få mer än man lofvat. Har du ej fått pänningarne, så är det ej min skull; jag har riktigt lämnat dem till Melker."

"Tig!" yttrade mannen; "jag har ej kommit hit för att få pänningar, för, ser du, jag har ångrat mig, jag har betänkt mig, där har gått ett ljus up för mig; jag vill endast hindra dig; du skall ej förföra mitt barn, du skall aldrig mer locka den fattige in i fördärfvet med dina pänningar; — tyst, låt mig tala. Ser du, Gud har gjort dig rik, mig har han gjort fattig; Gud har gifvit dig vett och förstånd framför andra människor, jag däremot har ingenting lärt, har från barndomen lefvat bland liderligt folk och har blifvit liderlig som de andra. Huru har du begagnat din lycka? Jo, för att locka den fattige ned i helvetet, för att med dina usla pängar störta honom i evigt fördärf; du har icke varit nöjd med att synda ensam, du ville draga flere med dig dit ner —"

"Min bäste man," yttrade baronen och sökte, fasthållen af mannens järnhand, förgäfves uppstiga; "min bäste, ni skall få allt hvad ni vill; jag skall ej tala vid er flicka, jag skall belöna...."

Mannen smålog bittert.

Det var den rike och den fattige egoisten, som nu talade vid hvarandra; det sker sällan, men då det sker, är det alltid också en svår redogörelse. Der sutto de midt emot hvarandra, den rike, den lycklige, den stolte och öfvermodige bofven och den fattige, föraktade, den förtappade; de spelade ett högt spel med hvarandra, men den rike tappade.

"Släpp mig blott, ni skall få pänningar," upprepade baronen, alltmera förskräckt för det djupa förakt, det brinnande hat, som låg i den vilda människans leende.

"Pänningar och åter pänningar," sade mannen, och tog ännu ett bättre tag i baronen; "nå väl, jag vet ett bättre: hämnd, herr baron, hämnd — känner ni det ordet?"

Baronen darrade; mannen kände denna dödsdarrning.

"Du darrar; hvarför gör du det?" frågade han med ett bittert hån. "En så förnäm man bör ej vara rädd att dö — du kan ju gifva Petrus några hundrade riksdaler, så öppnar han nog himmelrikets portar för din arma själ — det har ingen fara med dig."

"Akta dig," yttrade baronen, djärf genom det förtviflade i sin ställning, "akta dig, här kommer folk."

"Nå väl, hvad gjorde det?" fortfor mannen lugnt. "Ser du, jag har ingenting att lefva efter, och där sitter en knif emellan innan dina betjänter hinna hjälpa dig — nå väl, jag skall dö för den saken; men alla skola säga, den där karlen mördade en rik man, som ville förföra hans dotter, — hvilken af oss dog med äran?"

Det tycktes som den vilda människan riktigt ville njuta af sitt dödsoffers ångest; han teg och betraktade baronen med en djäfvuls småleende. Det var det första ögonblicket i sitt lif han kände sig öfverlägsen, och han förlängde det. Slutligen sade han: "Hör du, nu kan detta nöje vara nog; bed ej mig, utan Gud." — Nu grep han med sin järnhårda hand ett tag om baronens strupe — kampen blef ej lång.

"Se så," sade mannen vid sig själf, då baronen låg liflös utsträckt på soffan; "se, så där slutade ditt kärleksmöte. — Betjänten," yttrade han sedan, "kommer väl snart med flickan; han skall se sin herre riktigt" — och nu flyttade han vaxljusen närmare, så att de kastade ett klart sken på den dödes blåbleka ansikte. Ändtligen gick han, smög sig tyst utför trapporna, förbi betjänternas rum, där han hörde skratt och buller, och ut på gatan. "Ack," sade han vid sig själf, "hvad den där bofven var ensam och fattig i all sin rikedom!"

Baronens kammartjänare var likväl länge förhindrad att komma hem till sin herre. Då han skulle passera ut från det hus vid Österlånggatan, där fru Mandelkvist bodde, grep honom en karl i kragen. Betjänten ville slita sig lös, men förstenades och förskräcktes, då han igenkände unge baronen Nordenhjelm vara sin motståndare.

"Ser du, Melker, jag har funnit dig," yttrade Adolf, "och du skall åtminstone ej blifva ledsagare i afton; du följer med mig."

"Nådige baron! jag vågar inte; gamle baron har skickat mig ett ärende, och jag törs ej dröja."

"Jag känner ärendet," sade Adolf lugnt; "du följer mig, gamle baron må säga hvad han vill därom; du kan skylla på mig, Melker — se så, gå."

Adolf förde betjänten med sig hem på sitt rum. "Se så, nu äro vi framme; du, Melker, dröjer kvar tills dager i detta rum. Intet prat, jag känner hela historien, och vore ej baronen min far, skulle jag öppet anklaga dig."

Med dessa ord gick han åter ut och kvarlämnade Melker i mörkret; dörren tillslöt han med rigel-lås och gick.

"Nå?" frågade han Ludvig, då han inträdde i sin väns rum. "Nå?"

"Flickan är räddad," yttrade Ludvig.

"Och är i säkerhet?"

"Ja."

"Hvar fick du rum för henne? är hon hos godt hederligt folk? har du ställt allt godt och väl?"

"Ja," svarade Ludvig, "hon är hos en aktningsvärd familj; hon skall bli en god, ädel flicka."

"Hvar är hon?" frågade Adolf med ifver.

"Jag vill ej säga dig det; du finner själf orsaken," yttrade Ludvig. "Om du verkligen älskar flickan, så är det dig nog att hon är lycklig, att hon är undanryckt fördärfvet, och om du är min vän, som du är, så tror du mina ord."

"Ja," sade Adolf, och såg dyster ned framför sig, "du tror mig icke, du fruktar att jag skulle öfvertaga min fars roll."

"Icke just det," svarade Ludvig småleende, "du kan ej bli hennes förförare med beräkning; men du är ej ännu nog lugn, nog sansad, du har ej reda på dina passioner, du kan ej tämja deras stormar, du skulle lida och kanske göra äfven henne olycklig."

"Men," sade Adolf, "om jag ville ärligt fria till flickan och gifta mig med henne?"

"Det bör du ej göra," yttrade Ludvig.

"Bör jag ej?" frågade Adolf, högst förundrad, "och detta säger du — du, som själf af alla krafter arbetar för de lägre klassernas emancipation, som så gärna ser att alla få lika rättigheter, att jämnlikhet skulle finnas."

"Ja, du har rätt," svarade Ludvig och smålog åt sin väns hetta; "men jag tror likväl, att du ej bör tänka på att gifta dig med flickan."

"Du är mig en gåta," sade Adolf, icke utan en anstrykning af missnöje.

"Gåtan är lätt löst, bäste Adolf," började Ludvig. "Låt vara, att ståndsskillnaden i sig själf är en chimere, att alla människor äga lika rättigheter och lika människovärde; men ser du, denna chimere är ännu en af de krafter, som framdrifva händelsernas hjul, och upphör ståndsskilnaden, så stannar hjulet. Är det för dig verkligen nog, att din hustru är en god, oskuldsfull och skön människa; fordrar du icke mera af henne, fordrar du ej bildning, talanger af henne? Med ett ord, du fordrar, att hennes själ äfven i kunskaper skall stå i ett visst proportionellt förhållande till dina egna kunskaper, din egen bildningsgrad. Äktenskapets lycka består ej endast i kärlek, den beror äfven på vanor och seder; du fordrar harmoni i allt, ända från öfverensstämmelsen mellan lynne och hjärta, ända till sättet att gå, att bära hufvudet, att nyttja händerna och att tala. Du fordrar harmoni i idéer; ty hvad är kärlek annat än den innerligaste, den sannaste vänskap, och hvad är den utan denna: blott ett sinnligt rus, som förgår. Men vänskap och kärlek äro ej annat än en utvexling af känslor, af idéer; och huru vill du vexla med den, hvars mynt äro slagna efter en annan myntfot än din, som hafva annan halt och annat värde; alla måste då gå i bråk: du kan ej räkna jämnt med henne. En annan sak är att söka befordra det lägre folkets emancipation. Man fattar detta ordet oriktigt, om man därmed menar, att man på en gång bör frigöra massan från sitt betryck — äfven detta är en vacker idé, men låter ej utföra sig, emedan massan ej äger förmåga att bibehålla sin frihet och ej förstånd nog att försvara den mot list och våld. Men ett sätt finnes att emancipera folket, och detta är att upplysa det, att sprida bildning och ljus bland massorna, att bereda det på en tid, som skall komma, då folket är allt och allt är till för folket. Historien har visat, att massan ofta brutit sina fjättrar, men alltid blifvit insmidd i nya. Men när den en gång lärt sig huru dessa bojor äro beskaffade, då olket känner hvarje nagel, som sammanhåller dem, hvarje skruf, som trycker, då löser det af sig sin tvångtröja och är fritt, varaktigt fritt, emedan det ej låter pålägga sig nya. Du ser således, att mina idéer om emancipation ganska väl förlika sig med mina tankar om ståndsskillnadens nödvändighet."

"Ja, jag finner det," yttrade Adolf med nedslagen blick.

"Det gör mig ondt," sade Ludvig, och hans utseende förrådde hjärtligheten af detta hans yttrande, "det gör mig ondt om jag gjort dig sorgsen, om jag bedragit din väntan, men en högre plikt än vänskapens befaller mig här, jag kan ej handla annorlunda, jag måste tala så, ty jag tänker så."

"Det är dock mycket hårdt," sade Adolf, "hårdt att blifva beröfvad sina käraste förhoppningar."

"Ja, jag vet det," svarade Ludvig och fattade sin väns hand; "men är det dock icke ännu hårdare att en gång få ångra sig, att en gång få se tomheten af sina ungdomsdrömmar; är det ej bättre att förekomma än förekommas, att på förhand inse sitt misstag och rygga tillbaka i tid. Då återstår ännu något litet af den förgyllning, som glänste i våra ögon och vi tvingas icke då att förakta det vi fordom älskade."

"Du har rätt," sade Adolf, "du har rätt, Ludvig, jag vill behålla något af förgyllningen kvar. Theodora skall bli mitt ideal af kvinnlig oskuld; jag får älska henne, är det icke så? det är ju intet ondt däri?"

"Nej, visst icke," svarade Ludvig; "men älska blott idealet och sök ej efter själfva flickan. Var emellertid öfvertygad, Adolf, att jag skall sörja för flickan som en bror, att jag skall söka att göra allt för hennes framtid, men fråga mig ej vidare, jag kan, jag får ej svara dig. Kämpa, Adolf, det är en god kamp då man strider mot sig själf och segrar."

VII.

LILLHAMRA.

Några dagar före jul kom ett bref till fröken Emerentia. Det var från Ludvig, som berättade händelsen med Theodora och bad sin fostermor mottaga henne på Lillhamra.

"Jaså," sade majoren, då han fick höra brefvets innehåll, "då är pojken, förbanna mig, kär i den där flickan, hvad hon heter; och han vill nu, att vi skola uppfostra en hustru åt honom."

"Men, kära du," invände fröken, "han skrifver uttryckligen att han räddat henne från förförelse och olycka, och att han ej vet någon bättre fristad för det arma barnet än här hos oss. Det är ej annat än ett drag af hans kristliga medlidande."

"Hvad f-n är det för persilja du pratar, syster Emerentia?" sade majoren; "sådana där gamla mökäringar, som du och andra, komma alltid stickande med er kristendom; pojken är kär och därmed basta; han vill ha henne till hustru och du skall med tiden få se att så går, och att vi få barnbarn i huset."

"Så du pratar," sade fröken; "kan då omöjligen en ung karl ha ädla känslor och blott af mänsklighet hjälpa en ung flicka undan förnedring?"

"Å jo, men förbannadt sällan är det," yttrade majoren, som liksom skämdes litet grann öfver att det var så sällan.

"Du erkänner ju själf," fortfor fröken, som nu fann sig hafva öfvertaget, "du erkänner ju själf att Ludvig är en ädel yngling, och likväl tror du att han endast af egennytta räddat flickan och af egennytta vill låta oss uppfostra henne till en nyttig människa."

"Hm, hm, ja det är väl så," svarade majoren; "men är flickan hygglig, så hvarför inte, han må gärna hålla af henne."

"Det vore just hyggligt," yttrade fröken litet förargad.

"I all tukt och ära, syster Emerentia," tillade gubben; "ni fruntimmer äro då alldeles befängda. En karl skall, då ni vill tycka om honom, vara rent af ett trädbeläte, han skall sucka och bedja och åbäka sig som en gammal kärring och kär får han inte bli, det är gudbevars syndigt, utan han skall gå där som ett oskyldigt fä i alla sina lifsdagar och tala om månsken och himmelsk kärlek och allt det där; f-n vet inte allt hvad det heter."

"Å ja, jag känner dina åsikter," sade fröken Emerentia, litet stucken; "jag känner mycket väl min kära brors liberala åsikter i det fallet; man kan ej vänta bättre af den, som är uppfostrad bland knektar."

"Tig, syster Emerentia!" började majoren, mera retad, än han nu på senare tiden plägat blifva; "tig, säger jag! Knektar? hvad menar du med det? Är det ej knektarne, som få offra lif och blod mot fosterlandets fiender och som under tusende försakelser måste kämpa för dig och andra kaffedrickande gummor, som sitta hemma med sina träbeläten till änglavarelser? Knektar, sade du, syster Emerentia; låt bli att tala om det kapitlet."

"'Ja, men du kan väl inte neka, att du har alltför vidsträckta begrepp om hvad som går an för en yngling," yttrade fröken, som fann att hon kommit att vidröra en ömtålig sträng.

"Alltför vidsträckta?" upprepade gubben åter försonad. "Ja, ja, du har kanske rätt. Men ser du, jag rör ej upp himmel och jord, om en pojke blir kär och bär sig dumt åt, bara han ej bär sig gement åt — därpå göra vi ingen skillnad, utan skära allt öfver en kam —, och det kommer sig däraf, att ni icke känna världen, utan döma den efter hvad ni läst i böcker.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning —Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.
2dra Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gässkötseln— Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
730-732 So. 6th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för [illegible]rne eller för andra ändamål, [illegible] upptagas som homestead [illegible]en person som helst, som [illegible]n hufvud för en familj, [illegible] hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som ägs af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.